jako s jinými v Taurogách; byly by z toho křiky, neboť tam meškà kněžna Janušova s dcerou, a na tu se kníže Bohuslav ohlížeti musí, neboť se o princeznu nehází. Těžko mu bude cnostným se tvářit, ale v Taurogách musí.

— Teď vám mohl spadnouti kámen se srdce, zvolal pan Zagloba — neboť z toho je viděti, že dívce nic nehrozí.

— Proč ji vyvezl? zaúpěl Kmitic.

— Dobře se ptáte, pravil Zagloba, neboť já ihned mnohému porozumím, nad čím si mnohý jiný marně hlavu láme. Nepopírám, že se mu musila zalíbit, ale vyvezl ji proto, aby tak měl v ruce všechny Billeviče, kteří jsou četní a mocní, a aby je zdržel nepřátelských kroků proti Radzivillům.

— To může být! řekl Charlamp. To je jisto, že musí v Taurogách vášně svoje krotiti.

— Kde je teď?

— Kníže vojvoda ustanovil v Tykotíně, že má být u krále švédského v Elblangu, kam měl jeti pro posilu. To je jisto, že nyní v Taurogách není, neboť tam ho poslové nenalezli. Chcete-li, pane, vyslechnout prostého vojáka, povím, co myslím, jestli pannu Billevičovnu již nějaká příhoda v Taurogách potkala, nebo jestli v ní kníže lásku probuditi dovedl, nemáte proč byste tam jel. Není-li tomu tak, je-li při kněžně — pojede s ní do Kurlandska a tam bude bezpečnější než kdekoliv jinde, a lepšího místa byste pro ni nenalezl v celé Republice, vojnou zatopené.

— Jste-li tak odhodlaný, jak říkají a jak sám se domnívám — dodal Skretuski — bude nejlépe — dostanete-li Bohuslava do rukou. Pak dostane se vám všeho.

— Kde je teď? opakoval Kmitic otázku, obraceje se k Charlampovi.

— Řekl jsem vám již, pane, ale vy pro trápení zapomínate. Domnívám se, že je v Elblangu a s Karlem Gustavem zároveň proti panu Czarnieckému do pole vytrhne.

— Učiníte nejlépe, když s námi pojedete k panu Czarnieckému, nebo tak nejspíše se setkáte s knížetem Bohuslavem — řekl pan Volodyjovski.

— Děkuji vám, pánové, za přátelské rady! zvolal Kmitic.

I počal se rychle loučiti se všemi a oni ho nezdržovali, vědouce, že člověk trápením stížený není ani k řeči, ani k pití. Pan Volodyjovski řekl:

— Doprovodím vás do arcibiskupského paláce, neboť jste se slábý a ještě byste někde klesnul.

— Já půjdu také — řekl Jan Skretuski.

— Nuže, pojďme všichni! dodal Zagloba.

Kupci stáli před svými krámy, okna domů byla plna zvědavých hlav. Všichni opakovali, že tatarský čambulík už došel a že co nevidět projede městem, aby se představil králi. Kdo byl živ, chtěl viděti onen čambulík, neboť byla to veliká zvláštnost viděti Tatary, kterak klidně projíždějí ulice města. Jinak do té doby vídával Lvov tyto hosty. Spíše je vídal za zdmi v podobě neprohledných mraků, na pudě planoucích předměstí a okolních vísek. Nyní měli přijeti jako spojenci proti Švédům. Proto také si naši rytíři sotva byli s to raziti cestu mezi davy. Každou chvíli ozvaly se výkřiky: Jedou! Jedou! Tu se davy srazely tak hustě, že nebylo možno krok učinit.

— Jedou! Jedou!

Rozlehl se všeobecný křik, po tom nastalo ticho a všecky hlavy obráceny byly v tu stranu, ze které měl čambulík přijeti. Z dáli ozývala se vřeštivá hudba; davy počaly se rozstupovati ze středu ulice k domům, a na konci ulice ukázali se první tatarští jezdci.

— Hleďte! A hudbu mají s sebou. To je u Tatarů neobyčejné.

— Chtějí se co nejlépe představit — odpověděl Jan Skretuski — ostatně některé čambuly mají své muzikanty, kteří jim hrají, když někam na delší dobu zapadnou. Je to zajisté vybraný čambulík.

Jezdci přiblížili se a jeli kolem našich rytířů.

V předu jel na strakatém koni starý Tatar, jako by byl v koni [illegible] a dvě píšťaly v ústech maje [illegible] po [illegible] píšťal [illegible] v nich [illegible] a tak rychle, že jich oko sotva mohlo postihnout; za ním jeli dva Tataři s bubny [illegible] mosazných [illegible] a potřásali jimi jako by ve vzteku, za nimi jiní bili do bubnů, měděných talířů, všichni — vyjímaje píštce, zpívali — či lépe řečeno vyli divokou píseň, přivírajíce při tom oči a cenice zuby. Za nezřízenou a divokou tou hudbou jel v čtyřstupu celý oddíl, záležející asi ze čtyř set jezdců. Byl to skutečně oddíl vybraný, kterýž chan ku cti králi polskému k jeho disposici jako závdavek poslal. Vedl ho Akbah-Ulan z dobruckých, tudíž z nejstatečnějších v boji Tatarů, starý zkušený bojovník, pro svou statečnost a přísnost mezi svými velice ctěný. Jel nyní uprostřed mezi hudbou a ostatním mužstvem v kožiše růžovým aksamitem potaženém, ale už silně vypelichaném, kunovinou podšitém, a příliš těsném na jeho silnou postavu. Na břiše držel znak, jakého užívali plukovníci kozáčtí. Červená tvář jeho na větru zesinalá, kolébal se poněkud na vysokém sedle, čas od času podpíral si boky a obracel hlavu k svým Tatarům, jako by nebyl jist, zdali vydrží při pohledu na davy žen a dětí, zdali s divokým křikem se nevrhnou na otevřené krámy, na drahocenné zboží.

Leč oni jeli klidně jako psi vedení na provaze a bojící se karabáče. Toliko ze zamračených a žádostivých pohledů bylo lze souditi, co se děje v barbarských těch duších. —

Davy pohlížely zvědavě, ale i skoro nepřátelsky. Tak veliká byla pohanům v této krajině Republiky rozhořčenost. Čas od času ozval se křik "A hu! a hu!" jako na vlky. Avšak mnozí mnoho si od nich slibovali.

— Ukrutný strach mají Švédové před Tatary, a podnes sobě vojáci jako o divech vypravují o nich, čímž strach před nimi ještě roste — říkali si lidé, hledíce na Tatary.

— A právem — odpovídali jiní — jízda Karla Gustava nemůže bojovati s Tatary, kteří i proti naší jízdě obstojí. Než se těžký jezdec švédský ohlédne, již ho Tatar na kopí vezme.

— Hřích je pohanské syny na pomoc volat! ozvaly se některé hlasy.

— Hřích nehřích — a dobře se nám hodí.

— Velmi slušný čambulík! řekl Zagloba.

Skutečně byli Tataři dobře oděni v kožichy bílé, černé i pestré, [illegible] na vrch obrácené; luk a toul se předlouhé šípy kolísaly se jim za zády; každý měl šavli, což nebývalo při každém čambulíku, neboť chudší na takovou [illegible] se zbraní nemohli, užívajíce v ručním boji čelisti koňské k holi přivázané. A byli to lidé na ukázání, někteří měli i samostříly, a všichni seděli na dobrých koních, ovšem drobných, dost silných, nesoucích nízko hlavy s dlouhou hřívou, leč nevyrovnatelných v běhu.

Uprostřed oddílu vedeni byli velbloudi, a dav hádal, že v žocích, jež na velbloudy naloženy byly, jsou dary pro krále od chána, ale s tím se mýlil; neboť chán rád dary bral, ale nerad dával, sliboval ovšem posilu, ale ne zadarmo.

Když oddíl přejel, řekl pan Zagloba:

— Draho přijde ta podpora. [illegible] spojenci — ale oni také [illegible] budou mít. Po Švédech a po nich v Republice jediné celé střechy nezůstane.

— Zajisté je to velmi obtížný přítel — odpověděl Jan Skretuski. Známe je již.

— Slyšel jsem o tom, řekl pan Michal, že náš král uzavřel úmluvu tak, že každým pěti stům mužů má být dán náš důstojník, jenž bude míti právo veleti i trestati. Jinak by nám tito přátelé jenom [illegible] zůstavili.

— A tento čambulík? Co s ním král učiní?

— Chan je poslal králi, aby jim naložil podle libosti tak jako darem, a bude za ně ovšem platit. Král s nimi naloží, jak bude chtít, nejspíše je pošle panu Czarnieckému zároveň s námi.

— No, pan Czarniecki je [illegible] udržeti na uzdě.

— Leda by meškal mezi nimi; jinak hned za jeho zády počnou řádit. Také těm bude třeba dáti v čelo našeho důstojníka. —

— A ten bude veleti? A tito onen aga, co ten bude činit?

— Jestli nepadne na klopaka, bude rozkazy jeho plnit.

— Buďte zdrávi, pánové! Zdrávi buďte! vykřikl náhle Kmitic.

— Kam tak spěšně?

— Pánu našemu k nohám padnu, aby mi velení nad těmi lidmi svěřil.

XIV.

Téhož dne dotýkal se Akbah-Ulan čelem půdy před králem a doručil mu listy od chána, ve kterých tento sliboval, že mu pošle sto tisíc mužů proti Švédům, bude-li mu čtyřicet tisíc tolarů předem vyplaceno a až se na polích první tráva objeví, neboť by bylo nemožno tak veliké množství koní obživiti. Co se týká tohoto čambulíku, že ho chan posílá na důkaz lásky k "nejmilostivějšímu bratru," aby i Kozáci, kteří ještě na odpor pomýšlejí, viděli patrné znamení, že láska ona je pravá, a dojde-li první zvěst o spiknutí jejich, že mstivý hněv jeho padne na veškeré Kozáctvo.

Král přijal laskavě Akbah-Ulana a obdařiv ho prohlásil, že za nedlouho pošle ho do pole panu Czarnieckému, neboť chce, aby se Švédové přesvědčili důkladně, že chán poskytuje pomoc Republice. Oči Tatarovy zasvítily, když uslyšel, že pod panem Czarnieckým sloužiti bude, neboť ho znal z dřívějších vojen ukrajinských a zároveň se všemi agy ho velebil.

Méně líbil se mu odstavec chánova listu, v němž chán krále prosí, aby dal čambulíku v čelo důstojníka, krajinu dobře znajícího, kterýž by lid i samého Akbah-Ulana od plenění a od výstředností zdržoval.

Akbah-Ulan byl by raději neměl nad sebou takového patrona, leč jelikož vůle chánova i králova byla zřejmá, poklonil se poznovu před králem, skrývaje pečlivě [illegible] a slibuje si snad v duchu, že patron jemu a nikoli on patronovi se klaněti bude.

Sotva se Tatar vzdálil, sotva senátorové odešli, padl Kmitic králi k nohám a řekl:

— Milostivý pane! Nejsem hoden milosti, o kterou prosím, ale tolik mi na ní záleží, jako na vlastním životě. Dovoltež mi, milostivý otče, abych měl vedení nad těmi Tatary a abych s nimi ihned měl do pole vytrhnouti.

— Neodpírám — řekl Jan Kazimír udiven, neboť lepšího vůdce těží bych pro ně nalezl. Je tam třeba šlechtice velké odvahy a smělosti, aby je udržel na uzdě, neboť jinak i náš lid počnou plenit a vražditi. Jen tomu se rozhodně opírám, abys už zítra odjel nebo dřív, než se ti stopy po švédských [illegible] zahojí.

— Cítím, že mne slabost ihned projde a síla se mi vrátí, jen co [illegible] a co se Tatarů týká, s těmi si budu vědět rady a [illegible] je jako měkký vosk.

— Ale proč máš tak na spěch? Kam chceš jíti?

— Na Švéda, milostivý pane! Nechci tu více nevysedím, neboť co jsem chtěl — to již mám: odpuštění starých hříchů a lásku vaší královské milosti ... Půjdu k panu Czarnieckému spolu s panem Volodyjovským, nebo sám budu na nepřátele dorážeti, jako drábky na Chovanského, a s Boha doufám, že se mi poštěstí.

— Dozajista ještě něco jiného táhne do pole.

— Jako otci se vyznám z celou [illegible]. Kníže Bohuslav [illegible] s pomluvou, kterou na [illegible] ještě dívku mou z Kejdan vyvezl a v Taurogách ji vězní [illegible] ještě hůře [illegible] o její počestnost [illegible] a panenskou čest [illegible]. Pane milostivý! Rozum se mi [illegible], když pomyslím, v jakých rukou je ubohá. [illegible] A ta dívka [illegible] myslí, že jsem já se tomu zatracenci [illegible] vaši královskou milost [illegible] a za nejhorší vyvrhel mne pokládá. Nevydržím zde, milostivý králi, nemohu, dokud ho nedostanu, dokud ji nevyrvu. Dejte mi [illegible] Tatary [illegible] celou tábor [illegible] vyhladím.

— I pokoj se! řekl král.

— Kdybych, pane, měl pro vlastní věci službu opustit a zanechati obranu majestátu a Republiky, [illegible] prosit, ale [illegible] Švédy [illegible] abychom Švédy potužeti [illegible]. Přišla doba stíhati zrádce, já ho budu stíhat až do Inflant, do Kurlandska, třeba by k septentrionům [illegible] i do Švédska [illegible] půjdu za ním!

Máme zprávy, že Bohuslav se [illegible] s Karlem Gustavem z Elblangu vytrhne.

— Půjdu jim v ústrety.

— S takovým čambulíkem? Klobukem tě přikryjou.

— Chovański měl na osmdesát tisíc mužů a nepřikryl mne.

— Všecko věrné vojsko pod panem Czarnieckým stojí. Oni na pana Czarnieckého ante omnia udeří.

— Půjdu k panu Czarnieckému. Tím rychlejší pomoci mu je třeba, je mu třeba našeho sucursu, milostivý pane.

— K panu Czarnieckému půjdeš, ale do Taurogů s tak malým počtem se nedostaneš. Všecky zámky na Žmujdži kníže vydal nepříteli, a všude stojí švédské posádky. A Taurogy — zdá se mi — jsou těsně nad samou hranicí pruskou, opodál od Tylže.

— Na Kurfirstově hranici, milostivý pane, ale po naší straně, a od Tylže na čtyři míle. Proč bych nedošel? Dojdu! A nejen že mužstva nepozbudu, ale ještě se cestou ke mně mnoho odvážlivců přidá. Uvažte, milostivý pane, že všude, kdekoli se ukážu, celé okolí proti Švédům povstane. První počnu Žmujdž vyklizeti, jestliže to jiný neučiní. Vře to tam nyní jako v hrnku. A já už jsem uvyklý obraceti se ve svízelích.

— Na to nemyslíš, že Tataři s tebou snad nebudou chtít tak daleko jeti?

— Nuže, ať jen zkusí — zvolal Kmitic svíraje zuby při pouhém pomyšlení, nechť je jich čtyři sta nebo kolik — dám jich čtyři sta pověsit. Stromů je dost. Ať jen zkusí vzpouru.

— Ondřeji! zvolal král rozveseliv se a nadýmaje ústa, jak mi je Bůh milý, nemohl jsem pro ty ovečky nalézti lepšího pastýře. Vezmi je a veď je, kam ti je libo.

— Děkuji, milostivý pane otče dobrotivý! řekl rytíř objímaje králi nohy.

— Kdy chceš odjeti? zeptal se Jan Kazimír.

— Bůh ví, že ráno.

— Akbah-Ulan snad nebude chtít, že má koně unavené?

— Pak si ho dám k sedlu přivázat, ať jde pěšky, lituje-li koně.

— Už vidím, že se s ním utkáš. Ale dobře neměj; pokud dobrých [illegible] pokud možná, způsobu proti němu užívati budeš. A teď ... dnes již je pozdě, ale zítra chci ještě tě viděti. Zatím vezmi tento prsten a [illegible] ho od krále máš a že král ji přikazuje, aby věčného sluhu a obránce statečně milovala.

— Dej Bože! řekl Kmitic se slzami v očích — dej Bože, abych jí tak nezahynul, než v obraně vaší královské milosti.

Král odešel, neboť bylo již pozdě, a Kmitic šel do svého bytu, aby se na cestu připravil a rozmyslil, čím začít a kam nejdříve jeti slušno.

— Do Kurlandska se svými Tatary jeti nemohu — řekl Kmitic — neboť to už je jiný stát.

Chodil a přemýšlel. Hodina míjela za hodinou, a on ještě nemyslil na odpočinek, a tak ho oživila myšlenka na zítřejší výpravu, že, ač se ráno cítil slabým, nyní hotov byl hned na koně sednouti.

Čeleď dokončila nakládání vojenských potřeb a šla si lehnouti, když někdo z nenadání se počal dobývati do dveří.

— Kdo je tu? zvolal Kmitic. Jdi se podívat! řekl sluhovi.

Sluha odběhl a ihned se opět vrátil.

— Jakýs voják chce s vaší milostí mluvit. Praví, že se jmenuje Soroka.

— Pro milého Boha! Pusť ho! zvolal Kmitic.

A nečekaje, až by sluha splnil jeho rozkaz, sám skočil ke dveřím.

— Vítám tě, milý Soroko! Vítám tě!

Voják vešel do jizby a chtěl padnouti k nohám svého plukovníka, neboť byl to spíše přítel i služebník, [illegible] věrný i oddaný, leč vojenský mrav převládl; vypjal se a řekl:

— K rozkazu vaší milosti!

— Vítám tě, můj soudruhu! volal Kmitic, objal ho a potřásal mu rukama; nebránila mu v tom rozdíl stavu, neboť Soroka byl ze zášťenku z drobné šlechty.

— Odkud jdeš? zeptal se Kmitic.

— Z Čenstochovy, vaše milosti.

— Mne jsi hledal?

— Ano.

— Od koho jsi se tam dověděl, že jsem živ?

(Pokračování.)

SMOKE ZIRA CIGARETTES

ÚPLNĚ ZDARMA

Jste-li stíženi Zlatou žilou

sožující na tisíce mužů, žen a dívek v každém stáří a povolání, vyžádejte si léčení pro tato choroba na několik dní na zkoušku. Zašlu Vám je ochotně a ÚPLNĚ ZDARMA.

Všimněte si uvedených zde příznaků

Nádory a puchýře na spodní části těla, někdy mokvající, jež činí sezení neb ležení na znaku nesnesitelným. Nepříjemné, palčivé svědění v těchže místech. Bolestná, krvavá a nepravidelná stolice, zácpa, bolest v kříži a j.

Zlatá žíla [illegible] následkem namožení a nastuzení, dostavuje se co následek dlouhotrvající zácpy a velmi zhusta trpí ji i ženy před neb po těžkém porodu a při různých chorobách mateřského ústrojí.

Trpíte-li na něco podobného, dopište si o obšírnější popis Zlaté žíly a o vzorek domácího léčení na několik dní na zkoušku. Budete se moci léčiti doma, aniž by o tom kdo věděl, bez přerušování ve vašem denním zaměstnání a bez OPERACE. Cena úplného léčení jest velmi mírná, každému přístupná, tak že i chudý si je může zaopatřiti. Po obdržení léku na zkoušku, který bude zaslán úplně zdarma, obratem pošty, nemusíte nic kupovati, když budete viděti, že lék neúčinkuje. Mám též levné, osvědčené domácí léčení pro Revmatismus, Katar, Bolení hlavy, Zad, Žaludeční a jiné nemoce — mužů a žen a dívek. Seznam, popis a vzorky i ceny léku zdarma na požádání. Pište česky neb anglicky. Adresa:

Marie Votýpka

Dept. 10. South Bend, Indiana.

F. DVOŘÁK, prodavač vepřů. ART. ROGERS, prod. dobytka.
AL. POWELL, prodavač ovcí.

Dvořák Commission Co.

Telefonujte neb pište nám a dostanete bezodkladnou odpověď. — Tel. So. 607 — Res. Phones: So. 2118 — So. 3780.

Room 216 Exchange Bldg., SOUTH OMAHA

Upozornění všem českým krajanům

Tímto oznamuji všem čtenářům starým i novým příznivcům, že v minulých dnech jsem koupil cihelnou budovu

HOTEL PRAHA

která jest úplně znovu vypravená vším vnitřním zařízením, vkusně dekorována a kde krajané zavítavší do Omahy, naleznou nyní řádnou obsluhu a pohodlí to nejlepší. Chutná jídla z pravé české kuchyně vždy vás uspokojí. Vkusně zařízený hostinec ve spojení s hotelem. O přízeň místních i venkovních krajanů uctivě žádá t-28-4.

Josef Pivonka

Roh 13. a William ul. OMAHA, NEB.

E. H. Vrána & Co.

architekti a inženýři.

Vyhotoví plány [illegible] velké obchodní budovy, [illegible] a jiné [illegible] práce jako stavby a podobné.

Úradovna: 375-77 Brandeis Bldg. OMAHA, NEBR.

FRANK YUN

vlastní čistě a hojně zásobený

řeznický a uzenářský obchod

V ČÍSLE 2206 JIŽ. 16., OMAHA.

Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti a za ceny nejlevnější. Veškeré výrobky uzenářské těší se té nejlepší jakosti. Objednávky možno učiniti telefonem: Douglas 3122.

HULSE & RIEPEN

16. a Jones ul.

Pohrobníci a Balsamovači

Veškerá naše obsluha jest prvé třídy a spolehlivá. Rakve prodáváme za poměrně levné ceny. Za uspokojení ručíme. Neopomeňte místo.—15f

WOOD BROS.

kommissionáři v dobytku

Kupují a prodávají živý dobytek v trhu pro jiné.

OBCHOD ZALOŽEN 1867.

Obchodní obrat ročně v těchto třech tržištích přes se na 30 millionů dollarů.

Zodpovědnost [illegible] prodavače, takže [illegible] každému. [illegible]

Krajan p. J. A. Lehner [illegible] píše a mluví česky a [illegible] obsluhovati. Pište nebo navštivte jej.

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest

česká dřevařská ohrada,

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 101f

Čeští prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.